

indladt os paa Forhandlinger. Nei, jeg vil tillade mig at sige det ærede Medlem, at det, vi bede om som Grundlag for Forhandling, er Kjendsgjerninger, Ord bryde vi os ikke om, dem have vi i Aarenes Bøh hørt nok af, og naar der forelaa den Kjendsgjerning, at man havde forkastet Regjerings Forslag, naar et privat Forslag, der var fremkommet i Folkethinget, var blevet taget tilbage, fordi det ikke havde fundet den fornødne Tilslutning, og man saa sendte os et midlertidigt Finantslovsforslag i den gamle umulige Skikkelse, gif det den Gang med den midlertidige Finantslov ligesom det nu gif med Margarine-loven: Ord havde man nok af, men Kjendsgjerningerne stode i bestemt Modstrid dermed. Det ærede Medlem har derfor ikke ført Spor af Bevis for, at jeg har anført halve Sandheder, det, jeg har anført, er tværtimod fuldkommen klart. Jeg kan derfor ikke sjonne rettere, end at, saaledes som Forholdene nu ere, kan man ganske vist henvise til den aarelange Strid, beklage den osv.; men det er os, der have Ret til at beklage os; thi Striden er paaført, paatvunget os, vi have Nar efter Nar vist den mest vidtgaende Smødekommun, vi have taget Finantsloven i en utillabelig Skikkelse den ene Gang efter den anden; det blev værre og værre; men vi hørte os for Husfredens og Enighedens Skyld. Til sidst gaar det for vidt, og vi sige da: Det er ikke os, der have fremtvunget Striden, men naar vi endelig ere komne ud i den, maa vi tage de Forholdsregler, som Dieblisset nødvendiggjør. Vi maa da henvise til, at den Regjering, som vi have, have vi Tillid til, og at det Finantslovsforslag, den har forelagt, er et Grundlag, hvorpaa Statshusholdningen kan føres, og vi ville ikke bekymre os om, at den Tid vilde kunne komme, da der er en Regjering, som vi ikke have Tillid til. Vi ville haabe, at den Tid ikke vil komme nogenfinde.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Schlegel): Jeg vil kun gjøre ganske faa Bemærkninger. De ærede Herrer, der have talt om Beslutningen, have blandt Andet udtalt en Beflagelse over den Vej, som Landsthinget er ved at komme ind paa. Det underer mig, at de Herrer ikke have udtalt nogen Beflagelse over, at man i det andet Thing har brugt en Fremgangsmaade, som har tvunget dette Thing ind paa nye og maaeste uregelmæssige Veie. Det havde dog, synes jeg, ligget nær at undersøge, om ikke Skylden kunde ligge andre Steder. De Herrer have udtalt, at denne Beslutning indeholdt en Dadel mod det andet Thing. Jeg

tror, vi have gjort os Umage for ikke at udtrykke nogen Dadel. Vi have kun meddelt Kjendsgjerninger, men kunne Kjendsgjerningerne i og for sig indeholde en Dadel, er det ikke vor Skyld. Man har talt om, at man kunde sagtens have forlænget Sessjonen. Man har talt om, at man kunde komme med en midlertidig Lov og Saadant. Jeg tillod mig i mit første Foredrag at fremhæve, at der var forsøgt forskjellige Foranstaltninger for at komme til at give Landsthinget den tilstrækkelige Tid til at forhandle Finantsloven. Men disse Foranstaltninger have vist sig utilstrækkelige; thi jo længere Tid det andet Thing fik netop til denne Forhandling, des længere Tid brugte det, og det endte til sidst med, at der var en midlertidig Lov, der gjaldt hele Aaret. Det er altsaa umuligt ad denne Vej at komme til et Resultat. Men som Stillingen var, tror jeg nok, at det andet Thing maatte være fuldstændig paa det Rene med, at der ikke i Dieblisset kunde naaes nogen Forlængelse af Sessjonen, at altsaa den 1ste April var Afslutningen. Det ærede Medlem (Th. Nielsen) sagde, at hvis dette Thing havde ønsket en Forlængelse, havde Intet været naturliggere, end at det havde gjort Forslag til en midlertidig Finantslov; men noget Saadant er jo ikke kommet frem. Jeg tillader mig at spørge det ærede Medlem, om han virkelig tror, at der, hvis der skulde komme et Forslag til Forlængelse ved en midlertidig Finantslov af det gamle Indhold, da var nogen Grund til at tro, at det andet Thing vilde vedtage et saadant Forslag. Jeg siger derfor, at det er en Kjendsgjerning, som det andet Thing maatte være fuldstændig paa det Rene med, at en Forlængelse ud over den 1ste April, naar det netop ikke selv vilde gjøre Nogetjombest til det, var umulig, og derefter maatte det derfor rette sig i hele dets Fremgangsmaade ved Finantslovens Behandling. Naar der saaledes indvendes, at den Tid, det har havt, er for kort, synes de Herrer at glemme, at efter Grundloven ere 2 Maaneder den lovbestemte Tid for Rigsdagens Samværen. Naar man i Forveien har havt 3 Maaneder til at behandle Finantsloven, og har faaet Svar paa en stor Del af de Spørgsmaal, man altid kræver for Finantslovens Vedkommende, skulde man tro, at man med Joie kan gjøre gjældende, at endnu 2 Maaneder maatte være nok til, at den samlede Rigsdag, saavel Folkethinget som Landsthinget, kunde have behandlet Loven. Naar der er blevet antet over, at Landsthinget svigter den Pligt, det har til at rense Finantsloven, ere vi jo uden Skyld i, at vi komme til at svigte den,